VELKÝ OPUŠTĚNÝ DŮM

• Ivan Adamovič •

Dlouho stál ten velký dům na pokraji lesa v tichosti, kterou přerušily snad jen pomalé kroky robotů. Dnes se chodby a sály domu rozezvučely radostnými hlasy robotů, mezi kterými se neslo: „Dnes se vrátil“ Roboti pobíhali po chodbách, znovu leštili dávno nablýskaná okna, smetávali z dokonale čistých závěsů ta nejmenší smítka, jiní si v ústraní cídili své kovové trupy. Za několik minut byly na stolech čisté ubrusy, připravené na tuto příležitost. V dávno nepoužívaných vázách se objevily čerstvé květiny.

Hlavní robot ještě naposledy proběhl všemi pokoji, aby se mohl ujistit, že dům je dokonale připraven přivítat pána.

„Tři roky je dlouhá doba,“ pronesl dojatým hlasem k robotům seřazeným ve vstupní hale. „Ale pán si jistě vzpomene na své oblíbené květiny a pochválí nás, jak jsme se mu dobře starali o jeho zahrádku.“

To již se na nebi objevilo vznášedlo. Rozvířilo písek před domem a dosedlo na cestičku vroubenou bílými růžemi. Dvířka se rozjela. Z průhledné kopule vznášedla lehce vyskočil mladý tmavovlasý muž v bílých šatech a vstoupil do domu.

„Milý pane,“ řekl slavnostně robot, který držel kytici růží, „dovolujeme si vás při…“ Větu nedokončil. Muž kolem něho bez zájmu prošel a zatáhl za červenou páku na zdi. Roboti znehybněli. Pak se uvelebil v měkkém křesle a

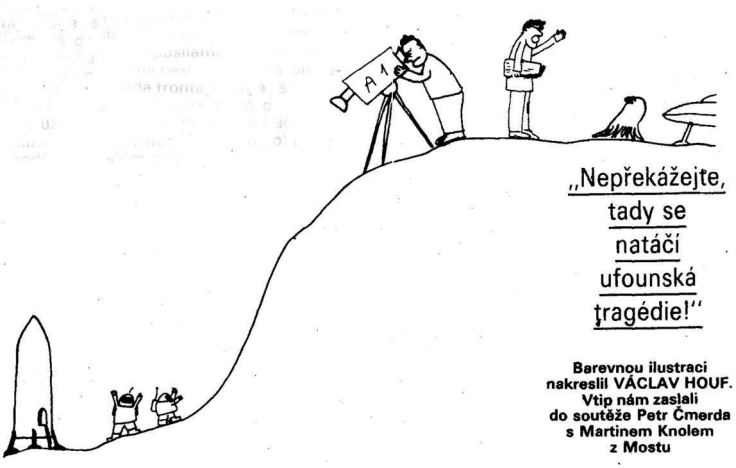
zatleskal. Ze zavazadlového prostoru vznášedla vystoupilo šest lidí ve stejných šatech. Před prahem se zastavili a první ze skupinky se poklonil se slovy:

„Budete si přát, pane?“

„Jo, sundej mi boty a vy ostatní odneste do výkupny ty plechový roboty,“ poručil muž v křesle.

S výrazem uspokojení sledoval své nové služebníky a začetl se do příručky, která měla v záhlaví tučnými písmeny vytištěno:

„Nejnovější spolehlivé pracovní síly – náklady jsou minimální, stačí pouze strava a spolehlivost je zaručena.“

Barevnou ilustraci nakreslil VÁCLAV HOUF. Vtip nám zaslali do soutěže Petr Čmerda s Martinem Knolem z Mostu